

[Nina Andersen.]

noget, den ikke brød sig om. Det, der foreslås nu, er, at der kan tages initiativ til en sådan oplysningsvirksomhed, og der gives mulighed for støtte fra det offentlige. Det vil altså sige, at initiativet er lagt ud lokalt, og dette skulle, synes jeg, løfte dette spørgsmål ud af de, lad mig bruge udtrykket stridigheder, der har været omkring det. Her er altså ikke tale om, at man vil påtvinge befolkningen noget, men om, at man giver befolkningen selv en mulighed for, bl. a. gennem mødrehjælpsinstitutionernes bestyrelser, at gennemføre en seksuel vejledning, når man kan mærke, at behovet derfor er tilstede. Det er en af de bestemmelser i lovforslaget, som jeg hilser med tilfredshed.

Den ændring, der er foreslået i stk. 2 i § 1, er af redaktionel art, men jeg vil alligevel gerne et øjeblik opholde mig derved på grund af det modsætningsforhold, der synes at være opstået mellem Børnesagens Fællesråd og mødrehjælpen. Det kom frem ved det møde for børnesagens medarbejdere, som fandt sted i går. Ifølge referat i „Social-Demokraten“ skal overinspektør Skjerbæk have udtalt, at han anså det for en fare for børneforsorgens enhed, hvis mødrehjælpen nu fik lov hjemmel til ikke blot at opføre svangre- og mødre hjem, men også andre børnehjem. Hvis dette referat er rigtigt, har overinspektøren altså overset, at mødrehjælpen allerede fik denne lov hjemmel ved den ændring, som fandt sted i 1948. I den ældste mødrehjælpslov står der i § 1, stk. 3, at hvis det for løsningen af de opgaver, der er nævnt i stk. 2, er nødvendigt at oprette svangre- og mødre hjem, kan mødrehjælpsinstitutionerne gøre det. Ved ændringen i 1948 indføjedes efter ordene „svangre- og mødre hjem“: „eller børnehjem“.

Lovhjemmelen findes altså allerede; men lad mig yderligere gøre opmærksom på, at betingelsen for, at mødrehjælpen kan oprette børnehjem, er, at de er nødvendige for løsningen af de opgaver, som er anført i

formålsparagraffen i loven. Det er meget svært for mig at se, hvordan dette kan være en fare for børnesagens enhed, idet overinspektionen just har godkendt de pågældende hjem og har tilsynet med dem. Det forekommer mig at være en noget overdreven frygt fra overinspektionens side, og jeg vil udtale ønsket om, at man fra børnesagens side vil gøre sig umage for at sætte sig ind i, hvad der i virkeligheden eksisterer på dette område, hvad loven indeholder, og at de fornuftige mennesker, der findes i begge lejre, vil kunne finde sammen, så dette modsætningsforhold kan komme ud af verden.

I stk. 2 i lovens § 1 kunne jeg egentlig have ønsket en ændring, som ikke er foreslået. Der står i denne bestemmelse, at man skal hjælpe mødrene før og efter fødslen, men jeg kunne have ønsket, navnlig af hensyn til de ugifte mødre, at det lille ord „under“ også var med, så at der kom til at stå: før, under og efter fødslen. Det er jo således, at en gift moder, som ikke er i stand til at føde hjemme, vil kunne komme ind på et sygehus, og udgifterne betales af sygekassen; men for den enlige moder, der ikke kan føde hjemme, er der i almindelighed kun den private fødeklinik. I København og i Aarhus kan hun komme ind på statens institutioner, men ikke i de øvrige provinsbyer. Der må hun selv dække udgifterne ved hjælp af det bidrag, hun får fra barnets fader, og som ikke slår til. Det vil altså sige, at den enlige moder, der ikke kan føde hjemme, efter fødslen starter på et dårligere økonomisk grundlag end den gifte moder eller den ugifte moder, som er så heldig at kunne føde hjemme. Jeg beder om, at man ser på dette i et udvalg, for jeg synes virkelig, der ligger et problem her.

I det nye stk. 5 i § 1 er anført en ny opgave, som jeg er vældig glad for, nemlig at mødrehjælpsinstitutionerne kan give uddannelseshjælp til enlige mødre. Det finder sted i øjeblikket ved hjælp af private midler og ved hjælp af tipspenge. Det beløb, som